

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej právnej veci navrhovateľa: **V.**, nar. X. v obci Z., bez štátnej príslušnosti, naposledy bytom v zahraničí ul. M. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 194-17/PO-Ž/2008 zo dňa 21. mája 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 25/2008- 29 zo dňa 27. februára 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 25/2008- 29 zo dňa 27. februára 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-194-17/PO-Ž/2008 zo dňa 21. mája 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c

ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na Ukrajinu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav vecí. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu azylového konania sa javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine a nasvedčujú iným pohnútkam navrhovateľa v žiadosti o udelenie azylu, než aké sú dôvody na udelenie azylu podľa Ženevského dohovoru a potvrdzujú záver, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu, nakoľko sa domnieva, že spĺňa podmienky pre udelenie azylu. Vyjadril presvedčenie, že ak by odporca vzal do úvahy to, čo sa mu skutočne prihodilo,

a ak by objektívne zhodnotil situáciu na Ukrajine, musela by byť jeho žiadosť o udelenie azylu posúdená inak, ako sa tomu stalo v napadnutom rozhodnutí.

Ak by odvolací súd dospel k záveru, že sa nejedná o prenasledovanie z jedného z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle, žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie odporcu v častiach týkajúcich sa doplnkovej ochrany a zákazu vyhostenia, keďže mu hrozí vážne bezprávie. Uviedol, že hoci na Ukrajine býval, nemá jej štátne občianstvo a teda nemá k tomuto štátu žiaden právny vzťah. Nevie si preto predstaviť, že by Ukrajina akceptovala jeho prijatie, preto je skúmanie otázky prekážok vyhostenia vo vzťahu k jeho osobe v súvislosti s Ukrajinou irelevantné.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. septembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle (účinného do 30.11.2008) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce

zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o MZV USA o dodržiavaní ľudských práv na Ukrajine vydaná 6.3.2007, Súhrnná teritoriálna informácia z 8-10-2007, články uverejnené v denníkoch SME: „Na Ukrajine prebieha boj o ústavu“ z 22.4.2008, Hospodárske noviny: „Ukrajinský parlament schválil vstup do WTO“ z 11.4.2008, SITA: „Ukrajina plánuje zaviesť reguláciu cien základných potravín“ z 26.3.2008, ENCARTA Reference Library 2007) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 17.4.2008 navrhovateľ uviedol, že sa pridriava všetkých dôvodov, ktoré uviedol v predchádzajúcich konaniach, to znamená, že krajinu opustil pre nepriaznivú ekonomickú situáciu a nedostatok pracovných príležitostí. Jeho cieľom bol vycestovať do niektorej z krajín EÚ, kde sa chcel zamestnať a zostať tam žiť. Ďalej po konzultácii s právničkou z mimovládnej organizácie Spoločnosť ľudí dobrej vôle, sa rozhodol požiadať o azyl aj z ďalšieho dôvodu, ktorým je, že v meste Užhorod od roku 1995 vlastnil stánky s potravinami a iným rozličným tovarom. Od toho obdobia bol vydieraný ukrajinskými výpalníkmi, ktorých osobne nepoznal a musel im platiť za ochranu jeho stánkov podľa obrátov. O pomoc požiadal priateľa, ktorý mu poradil, aby im neplatil, že on to cez policajtov vyrieši. Iným spôsobom o pomoc nežiadal. V lete 1995 mu zhoreli všetky stánky, domnieva sa, že ich podpálili výpalníci, poistenie ich nemal, lebo len začal podnikat'. Polícia prišla na miesto, pozrela spálenisko a odišla. Jeho priateľ musel odísť z polície, ale on o pomoc políciu nežiadal. Po požiari boli u neho a u jeho rodičov asi 4 krát výpalníci, ktorí požadovali, aby im zaplatil peniaze za to, že im nechcel platiť peniaze vtedy, keď mal stánky.

Na otázku, prečo o týchto problémoch nehovoril v predchádzajúcich konaniach, odpovedal, že sa obával a obáva sa aj teraz. V prípade návratu do krajiny by sa mohli výpalníci dozvedieť o jeho návrate budú požadovať peniaze.

Na otázku prečo v predchádzajúcich konaniach tvrdil, že pracoval v cechu neštandardných zariadeniach asi 1,5 roka a po rozpade závodu mal pracovať ako sezónny robotník v Ruskej federácii a neskôr ako strážnik v M. od roku 1991 do roku 1992, neskôr ako

skladník na družstve a od roku 1996 mal byť nezamestnaný, navrhovateľ odpovedal, že tak tvrdil preto, že sa bál.

Na otázku aby vysvetlil, že či reálne existuje obava, keď od uvedených udalostí uplynulo už 13 rokov, navrhovateľ uviedol, že existuje, nakoľko nezaplatil peniaze a bežia mu úroky, v prípade návratu by musel zaplatiť mnohonásobne viac.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v prípade navrhovateľa sa jedná o piatu žiadosť o udelenie azylu. Po prvýkrát požiadal o azyl 7.7.2003, po podaní vyhlásenia bol zaslaný do ZT A. – G., následne do PT G., ktorý dňa 4.9.2003 bez udania dôvodu opustil. Konanie bolo zastavené.

Druhý krát požiadal o azyl dňa 14.9.2004 z náboženských dôvodov, následne dňa 14.10.2004 bez udania dôvodu opustil PT G., konanie bolo zastavené. Tretíkrát požiadal o azyl potom, čo bol 31.1.2006 vrátený z územia Spolkovej republiky Nemecko. Žiadosť navrhovateľa (z ekonomických dôvodov) bola zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Proti rozhodnutiu navrhovateľ nepodal opravný prostriedok a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21.3.2006. Štvrtý krát požiadal o azyl 13.3.2008, po opustení OA PZ A. – G. konanie bolo zastavené. Rozhodnutie odporcu nadobudlo právoplatnosť dňa 11.4.2008.

Piatu žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu, ktorú okrem ekonomických dôvodov odôvodňoval aj problémami s výpalníkmi, ktoré datoval k obdobiu rokov 1995, pričom krajinu pôvodu opustil v roku 1996, odporca vyhodnotil v súvislosti s informáciami o krajine pôvodu, ktoré v rozhodnutí stručne popísal, ako irelevantnú z pohľadu dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle. Podľa odporcu išlo výlučne o osobné problémy, ktoré majú charakter trestného činu, ktorý navrhovateľ neohlásil. Nemajú charakter perzekúcie, ktorú by domovský štát toleroval, pričom poukázal na rôznosť dôvodov o azyl, ktoré tvrdil v predchádzajúcich azylových konaniach. Z uvedeného odporca vyhodnotil žiadosť navrhovateľa ako účelovú, pričom za skutočný dôvod odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu označil hľadanie zamestnania a lepších životných podmienok.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca

vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadala udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu pred výpalníkmi, ktorí mu v roku 1995 podpálili stánok s potravinami, za to, že odmietol platiť za ochranu. Na štátne orgány so žiadosťou o pomoc sa neobrátil.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom

problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o strachu pred výpalníkmi by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi uvedených osôb.

Navrhovateľom popísané problémy s neznámymi osobami (výpalníkmi) nebolo možné považovať za zlyhanie verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia na Ukrajinu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky

vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca ani krajský súd nepochybili, keď dôvody navrhovateľa, pre ktoré sa obáva návratu do krajiny pôvodu, (strach pred výpalníkmi)), nevyhodnotil odporca vzhľadom na nepreukázanie relevantnosti takýchto dôvodov, nielen pre udelenie azylu, ale ani dôvodov pre udelenie doplnkovej ochrany, **pričom nebolo spochybnené, že politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi, pokiaľ by navrhovateľom tvrdené prenasledovanie zo strany miestnej polície pokračovalo aj po jeho návrate do krajiny pôvodu.**

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová